

POSTANOWIENIE

Dnia 17 października 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Stanisław Stankiewicz

w sprawie **D.W.**

skazanego z art. 291 § 1 k.k., art. 178b k.k. i in.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 17 października 2024 r.,
wniosku obrońcy skazanego

o wstrzymanie wykonania zaskarżonego kasacją wyroku Sądu Okręgowego w
Płocku

z dnia 19 stycznia 2024 r., sygn. akt V Ka 500/23,

zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w Gostyninie

z dnia 22 marca 2023 r., sygn. akt II K 238/22,

na podstawie art. 532 § 1 i 3 k.p.k.

p o s t a n o w i ł :

nie uwzględnić wniosku.

UZASADNIENIE

W kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego D.W. niezależnie od podniesionego zarzutu wystąpienia bezwzględnej przyczyny odwoławczej (z art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. w postaci nienależytej obsady sądu), zawarty został również wniosek o wstrzymanie wykonania zaskarżonego wyroku. W przekonaniu autora wniosku trafność przedstawionej w kasacji argumentacji, przemawia za potrzebą zastosowania instytucji z art. 532 § 1 k.p.k. i wstrzymania wykonania zaskarżonego orzeczenia do czasu rozpoznania kasacji.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wniosek obrońcy skazanego D.W. nie jest zasadny.

Na wstępie przypomnieć należy, że zgodnie z treścią art. 532 § 1 k.p.k., w razie wniesienia kasacji Sąd Najwyższy może wstrzymać wykonanie zaskarżonego orzeczenia, jak i innego orzeczenia, którego wykonanie zależy od rozstrzygnięcia kasacji. Wstrzymanie wykonania orzeczenia ma niewątpliwie charakter wyjątkowy, wprowadza bowiem odstępstwo od zasady niezwłocznej wykonalności prawomocnych orzeczeń (*vide* art. 9 k.k.w.), a wobec tego nie podlega wykładni rozszerzającej, zaś samo wniesienie kasacji nie stanowi dostatecznej podstawy do zastosowania tej szczególnej instytucji. Łączy się to bowiem z faktem, że kasacja przysługuje od prawomocnego wyroku, a więc orzeczenia objętego prawnym domniemaniem prawidłowości zawartych w nim rozstrzygnięć. Wprawdzie przepis art. 532 § 1 k.p.k. nie formułuje przesłanek przemawiających za podjęciem takiej decyzji, jednakże w judykaturze od dawna utrwalone jest stanowisko, że zastosowanie instytucji wstrzymania wykonania orzeczenia winno być uzasadnione szczególnymi i jednoznacznymi w swej wymowie okolicznościami prowadzącymi do wniosku, że wykonywanie lub wykonanie orzeczenia, przed rozpoznaniem skargi kasacyjnej spowodowałoby dla osoby skazanej wyjątkowo dolegliwe skutki. Do owych szczególnych okoliczności należy zaliczyć rangę i charakter postawionych zarzutów kasacyjnych i ich widoczną już *prima facie* zasadność oraz w związku z tym wysokie prawdopodobieństwo uwzględnienia wniesionej skargi, gdyż w takiej sytuacji wykonanie orzeczenia przed rozpoznaniem kasacji, zwłaszcza w zakresie kary, spowodowałoby dla skazanego poważne i nieodwracalne następstwa (zob. postanowienia SN z 30 września 1997 r., II KKN 329/97, OSNPP 5/1998, poz. 12; z 25 marca 1998 r., II KKN 461/97, OSNPP 9/1998, poz. 14; z 6 czerwca 2000 r., II KKN 74/99, LEX nr 50206; z 18 listopada 2003 r., IV KK 347/03, OSNwSK 2003, poz. 2465; z 22 lutego 2007 r., WO 4/07, OSNwSK 2007, poz. 493; z 15 marca 2017 r., II KK 53/17, LEX nr 2242367; z 15 stycznia 2018 r., II KK 23/18, LEX nr 2449778; z 22 stycznia 2020 r., III KK 5/20, LEX nr 3176621).

Oceniając niniejszy wniosek przez pryzmat powyższych reguł, stwierdzić należy, że na obecnym, wstępnym etapie postępowania kasacyjnego, nie przesądzając oczywiście ostatecznego rozstrzygnięcia, po merytorycznym

rozpoznaniu tego nadzwyczajnego środka zaskarżenia, nie zachodzą wystarczające przesłanki do zastosowania wyjątkowej instytucji z art. 532 § 1 k.p.k.

Za wstrzymaniem wykonania orzeczenia nie przemawia też generalne tylko odwołanie się przez obrońcę do słuszności zarzutu afirmowanego w złożonej skardze. W orzecznictwie od dawna utrwalone jest stanowisko, że to sam skarżący powinien odrębnie, w powiązaniu z formułowanymi w kasacji zarzutami przedstawić dodatkową argumentację i wykazać właśnie szczególnymi okolicznościami, wysokie prawdopodobieństwo uwzględnienia tych zarzutów, a tym samym i nieodwracalnych skutków wykonania już obecnie prawomocnie orzeczonej kary. Nadmienić przy tym należy, że rozstrzygnięcie wniosku, złożonego w oparciu o przepis art. 532 § 1 k.p.k., nie stanowi swego rodzaju prejudykatu w postępowaniu kasacyjnym, dlatego też w żaden sposób nie rzutuje na kierunek przyszłego rozstrzygnięcia odnośnie wniesionej kasacji. Ranga akcentowanego w skardze uchybienia (z art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k., polegającego na nienależytej obsadzie sądu), jest niewątpliwie wysoka. Rzecz jednak w tym, że podobnie jak i przy innych uchybieniach, tak i w odniesieniu do zarzutu sugerującego wystąpienie bezwzględnej przesłanki z art. 439 § 1 k.p.k., należy wskazać, że dla uwzględnienia wniosku o wstrzymanie wykonania prawomocnego wyroku, prawdopodobieństwo uwzględnienia wniesionej kasacji (konkretnego zarzutu) musiałoby być nieomal zbliżone do pewności, oczywistości (por. postanowienia SN z 22 kwietnia 2021 r., V KK 129/21, LEX nr 3329386; z 15 maja 2024 r., I KK 125/24, LEX nr 3714385; z 28 czerwca 2024 r., I KK 163/24). Taka sytuacja w przedmiotowej sprawie nie zaistniała, zaś wskazywana przez skarżącego kwestia ewentualnego wystąpienia bezwzględnej podstawy odwoławczej, wymaga zatem przeprowadzenia szczegółowej i wnikliwej analizy zarzutu na rozprawie kasacyjnej. Takiej gruntownej oceny nie można jednak dokonywać na przedpolu merytorycznego rozpoznania niniejszej kasacji w sytuacji, gdy omawiana skarga nie podnosi tego rodzaju argumentów, które w sposób oczywisty, a więc bez potrzeby głębszego wnikania w całokształt materiałów sprawy, wskazywałyby na niebudzącą wątpliwości ich zasadność, a tym samym nieomal realną pewność uwzględnienia kasacji. Tym samym przedmiotowy wniosek obrońcy, w tej perspektywie, nie zasługiwał na uwzględnienie.

Dostrzec także należy, że w pisemnej odpowiedzi na tę kasację prokurator wniósł o jej oddalenie jako oczywiście wręcz bezzasadnej.

W tym stanie rzeczy, nie przesądzając (w kontekście wcześniejszych uwag) w żadnym stopniu przyszłego rozstrzygnięcia, które zapadnie po merytorycznym rozpoznaniu kasacji, Sąd Najwyższy doszedł do przekonania, że nie zachodzą wystarczające podstawy za uwzględnieniem przedmiotowego wniosku obrońcy skazanego i zastosowaniem wyjątkowej instytucji wstrzymania wykonania zaskarżonego orzeczenia, przewidzianej w art. 532 § 1 k.p.k.

Mając na uwadze powyższe względy, orzeczono jak w sentencji.

WB

[ms]